

บทที่ ๑

บทนำ

โดยที่ประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรมตลอดมา การประกอบธุรกิจพาณิชย์ และอุตสาหกรรมจึงไม่ได้รับความสนใจเต็มที่ จนกระทั่งเมื่อไม่นานมานี้รัฐบาลได้มีนโยบายที่จะทำการพัฒนาการอุตสาหกรรมอย่างจริงจัง ซึ่งเป็นผลให้โรงงานอุตสาหกรรม ชนิดต่าง ๆ ได้มีการจัดตั้งขึ้น การแสวงหาการลงทุนในระยะแรกนี้รัฐบาลมีนโยบายให้ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมอาศัย เงินทุนจากเอกชนเป็นสำคัญ

จนกระทั่งในปี ๒๕๐๓ รัฐบาลได้เริ่มเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาตลาดทุน เพื่อสนับสนุนการแสวงหาเงินทุนของบรรดาผู้ประกอบการอุตสาหกรรม อาทิเช่น การจัดตั้ง บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย โดยมีความมุ่งหมายที่จะช่วยเหลือในการจัดตั้ง การขยาย และการปรับปรุงการประกอบอุตสาหกรรมให้ทันสมัยตลอดจนวางผังผู้เชี่ยวชาญต่างประเทศมาวางโครงการพัฒนาตลาดทุน

ในระยะนี้เอง ตลาดหลักทรัพย์เริ่มเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาอุตสาหกรรม ในฐานะที่เป็นแหล่งระดมเงินทุนระยะยาวสำหรับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในการที่จะหาเงินทุนเพื่อจะนำไปใช้ในการก่อตั้งหรือขยายกิจการโดยการขายหุ้น หุ้นกู้ พันธบัตร ในขณะที่เดียวกันก็เป็นแหล่งที่มหาชนจะนำเงินมาลงทุนซื้อหุ้นเพื่อรับผลประโยชน์ตอบแทนในรูปของเงินปันผล ดอกเบี้ย หรือกำไรส่วนหุ้น

จากการที่มหาชนได้นำเงินออมมาลงทุนซื้อหุ้นเพื่อรับผลประโยชน์ต่าง ๆ นี้เอง รัฐบาลในฐานะผู้รับผิดชอบในเรื่องเศรษฐกิจโดยส่วนรวมของประเทศซึ่งมุ่งหมายจะให้การพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศเป็นไปอย่างกว้างขวางและมีเป้าหมายด้วยการระดมเงินทุนจากเงินออมของเอกชน ก็ต้องคุ้มครองผลประโยชน์ของเอกชนทั้ง ในการคุ้มครองผลประโยชน์ของเอกชน และบรรดาผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนี้ รัฐบาลได้กระทำโดยการอาศัยหลักการในเรื่องตลาดหลักทรัพย์มาเป็นเครื่องมือ

เพื่อให้การดำเนินงานตลาดหลักทรัพย์เป็นไปค่ายดี และเพื่อประโยชน์ของประชาชนส่วนรวมอย่างแท้จริง รัฐบาลจึงได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๗ ขึ้น และได้ผ่านการพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ มีผลใช้บังคับเป็นกฎหมายในปีเดียวกันนั้นเอง ซึ่งในพระราชบัญญัติฉบับนั้นได้กำหนดถึงมาตรการในการควบคุมตลาดหลักทรัพย์ไว้ การควบคุมนั้นได้กระทำในลักษณะต่าง ๆ เช่น การควบคุมคุณสมบัติของหลักทรัพย์ การควบคุมคุณสมบัติ หน้าที่ และความรับผิดชอบของสมาชิกตลาดหลักทรัพย์ การควบคุมการดำเนินงานของตลาดหลักทรัพย์ การควบคุมการกำกับดูแล และการตรวจสอบกิจการตลาดหลักทรัพย์ เป็นต้น

วิทยานิพนธ์เรื่องนี้ จึงมุ่งที่จะศึกษาถึงประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องถึงความหมายของตลาดหลักทรัพย์ ประวัติความเป็นมาของตลาดหลักทรัพย์ ประวัติความเป็นมาของการค้าหลักทรัพย์ในประเทศไทย ความจำเป็นในการควบคุมตลาดหลักทรัพย์ การควบคุมตลาดหลักทรัพย์ตามพระราชบัญญัติตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๗ ในลักษณะต่าง ๆ การควบคุมตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยตามกฎหมายอื่น ตลอดจนการควบคุมตลาดหลักทรัพย์ในต่างประเทศ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้เป็นสาระสำคัญซึ่งวิทยานิพนธ์เล่มนี้จะกล่าวถึง

เนื้อเรื่องในวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ อาจแบ่งแยกออกได้เป็น ๒ ส่วน คือ ส่วนที่เป็นข้อเท็จจริง และร่างที่เป็นความเห็น ในส่วนที่เป็นข้อเท็จจริงนั้น ผู้เขียนได้อาศัยตำราต่างประเทศในการอ้างอิงเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากในต่างประเทศเรื่องเหล่านี้เป็นสิ่งที่เห็นได้ชัดเจนกว่า อีกทั้งธุรกิจหลักทรัพย์ยังเป็นของใหม่สำหรับประเทศไทย ส่วนความเห็นต่าง ๆ ในวิทยานิพนธ์เป็นความเห็นส่วนตัวของผู้เขียนซึ่งอาจผิดพลาด และผู้เขียนก็ขออน้อมรับความยินดีเป็นอย่างยิ่ง